

kop te stooten, het raam uit. – Het meisje glimlachte verbaasd. – Zoo, die blijft niet rondfladderen in mijn kleine kamertje, zie ze half-luid, – en meteen voelde zijzelf het verlangen naar buiten! Ze liep naar het raam, er hing een dunne, zilver-grijze nevel, en de lucht prikte frisch, maar de zon zou gaan schijnen en dan werden alle kleuren helder. De vogels zongen en ritselden in de heg; in de verte was de nevel blauw. – Hemelvaartsdag. –

Ze had tegen moeder gezegd: Hij heeft gevraagd of ik een vriendin meebreng, maar geen van de meisjes wil mee. – Hijzelf zou met een vriend komen. – Nu schoot het haar te binnen, dat zij met moeder kon gaan, en ze lachte! Stel je voor: daar kwamen zij samen den weg af, en bij de ijzeren brug stond Aart met nog zoo'n jongen, en ze keken heel bedremmeld en gaven moeder een hand! – Leida keek omhoog in den spiegel – ze lachte nog, – ze had zeep op haar gezicht en haar wangen waren zoo rood! Toen voelde ze haar hart zwaar worden. Moeder – moeder was oud – neen, geen grapjes maken over moeder. – Dirk, de nieuwe tuinman van den baron, had haar achterna geroepen: Vraag haar eens, of je mischien haar kleindochter bent! Altijd weer moest ze daaraan denken. – En als Aart nu met Dirk kwam? – dan maakte ze rechtsomkeert. – Maar die twee zouden wel geen vrienden zijn.

Even later kwam ze de keuken binnen en zag dat haar moeder eieren had gekookt voor het ontbijt. – Moes! riep ze – dag! er was een jonge spreeuw in mijn kamertje.

– Goeden morgen kind. – Moeder had het vuilnisblik gelegeerd en stond ermee in de open deur. Het meisje liep naar haar toe, ze kusten elkaar.

– Heerlijk, een ei. – Moeder glimlachte huil-gelukkig, dacht ze. 'Huil-gelukkig' was een woord van haar alleen, dat zei ze nooit hardop.

Ze schikten zich aan de tafel. – Dus jij gaat uit, het wordt een mooie dag.

– Maar ik moest toch een vriendin meebrengen, zei Leida – en ik heb niemand.

Moeder smeerde langzaam een boterham. – Het zal zonder vriendin ook wel gaan – jullie wilt toch wandelen, niet? – daar heb je je eigen voeten voor noodig.

Het meisje ademde verlicht. Ze hield van wandelen, ze wilde ver de duinen in, een toegangkaart halen voor het afgesloten gedeelte, daar was het mooi en stil. In gedachten liep ze er alleen.

– Wat gaat u vandaag doen? vroeg ze, en zag haar moeders blik, een beetje verwonderd, en zoo heel nuchter, alsof ze zeggen wilde: waarom vraag je dat? het is toch altijd hetzelfde voor mij – en je wilt het niet eens weten? – En toen hoorde ze het antwoord, dat haar verbaasd deed zijn: – Ik? ik ga aan het verleden denken. Loop jij dan maar de toekomst in.